

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Robert Wróblewski
Sędziowie:	SSA Tadeusz Kielbowicz SSA Witold Franckiewicz (spr.)
Protokolant:	Anna Turek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Ludwika Uciurkiewicza

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2012 r.

rozpoznał sprawę **R. P. i M. P.**

oskarżonych z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 286 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 1 czerwca 2012 r. sygn. akt III K 224/11

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonych R. P. i M. P., przyjmując, że:

1. przypisane oskarżonym przestępstwo w pkt I tiret 1 części dyspozytywnej popełnione zostało w okresie od 27 lipca 2010 roku do 5 sierpnia 2010 roku, zaś wysokość zagarniętego mienia wynosiła 55.825,41 zł,

2. przypisane oskarżonym przestępstwo w pkt I tiret 2 części dyspozytywnej popełnione zostało w okresie od 19 kwietnia 2010 roku do 23 kwietnia 2010 roku, zaś wysokość zagarniętego mienia wynosiła 32.830,12 zł,

3. przypisane oskarżonym przestępstwo w pkt II części dyspozytywnej popełnione zostało w okresie od 8 listopada 2010 roku do 21 grudnia 2010 roku, zaś wysokość zagarniętego mienia wynosiła 212.148,41 zł,

4. nałożony na podstawie art. 46 § 1 k.k. na oskarżonych obowiązek naprawienia szkody w częściach równych ustala do wysokości 240.803,94 zł, stanowiący częściowe naprawienie szkody,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonych R. P. i M. P. koszty postępowania odwoławczego, w tym opłaty po 300 zł.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 1 czerwca 2012 roku – sygn. akt: III K 224/11 oskarżonych **R. P. i M. P.** uznał za winnych popełnienia przestępstw polegających na tym, że:

1) w sierpniu 2010 roku w W., w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru zabrali w celu przywłaszczenia na szkodę (...) S.A. z/s w W. pieniądze w kwocie 55.831,41 zł w ten sposób, że za pomocą karty bankomatowej wypłacili z tego banku w/w kwotę ponad posiadane środki na rachunku bankowym o nr (...) należącym do R. P.,

tj. czynu z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2) w okresie od kwietnia do maja 2010 roku w W., w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru zabrali w celu przywłaszczenia na szkodę (...) S.A. z/s w W. pieniądze w kwocie 32.836,12 zł w ten sposób, że za pomocą karty bankomatowej wypłacili z tego banku w/w kwotę ponad posiadane środki na rachunku bankowym o nr (...) należącym do M. P.,

tj. czynu z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

przy czym przyjął, że powyższe czyny popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonym kary po roku pozbawienia wolności.

3) w okresie od grudnia 2010 roku do stycznia 2011 roku w W., w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru zabrali w celu przywłaszczenia na szkodę (...) S.A. z/s w W., pieniądze w kwocie 212.148,41 zł w ten sposób, że za pomocą karty bankomatowej wypłacili z tego banku w/w kwotę ponad posiadane środki na rachunku bankowym o nr (...) należącym do R. P.,

tj. czynu z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. wymierzył oskarżonym kary po roku pozbawienia wolności,

4) na podstawie art. 91 § 2 k.k. wymierzył oskarżonym kary łączne po roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,

5) na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie wymierzonych oskarżonym kar pozbawienia wolności na okres próby 4 lat.

6) na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonych na rzecz (...) S.A. z/s w W. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę w częściach równych kwoty 300.815,94 zł.

7) zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa wydatki poniesione w sprawie od chwili wszczęcia postępowania w kwocie 4.183,83 zł oraz zwolnił oskarżonych od opłat.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli oskarżeni R. P. i M. P., którzy w wywiedzionej przez obrońcę apelacji zaskarżyli wyrok w całości.

Apelujący, na podstawie art. 427 § 1 i § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1, 2 i 3 k.p.k. zarzucili:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mogący mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegający na błędnym przyjęciu przez Sąd Okręgowy działania oskarżonej M. P. oraz R. P. w zakresie wszystkich zarzucanych i przypisanych im czynów z zamiarem uczynienia własnymi pieniędzy wypłaconych przez oskarżonych z bankomatów pokrzywdzonego banku (...) S.A. w łącznej kwocie 300.815,94 zł, tj. każdorazowe

działanie oskarżonych z zamiarem zabrania w celu przywłaszczenia tych pieniędzy, podczas gdy oskarżeni traktowali czynione przez nich wypłaty jako podlegający zwrotowi kredyt umożliwiony im przez pokrzywdzony bank, a ustalenie przez Sąd Okręgowy postaci zamiaru oskarżonych jako zamiaru przywłaszczenia tych pieniędzy pomija właściwą wymowę ustalonych w toku przewodu sądowego faktów, w szczególności: bieżącego zwracania przez oskarżonych na rzecz pokrzywdzonego banku części wypłaconych przez nich kwot, traktowania przez bank wypłacanych przez oskarżonych kwot w sposób tożsamy jak kwot wypłacanych tytułem kredytu, spisania porozumienia pomiędzy pokrzywdzonym bankiem a oskarżonym, jak również z pominięciem wyjaśnień oskarżonych wskazujących na ich wolę pełnego zwrócenia na rzecz banku pobranych przez oskarżonych kwot, w sytuacji braku ujawnienia w toku przewodu sądowego dowodów podważających taką wolę oskarżonych,

2.obrazę przepisów postępowania mogącą mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to treści art. 415 § 5 zd. 2 k.p.k., polegającą na nieuwzględnieniu w ramach orzeczenia obowiązku naprawienia szkody od oskarżonych na rzecz pokrzywdzonego banku kwoty 300.815,94 zł faktu zawilości o część tej kwoty powództwa wytoczonego przez pokrzywdzony bank przeciwko oskarżonemu R. P. o zapłatę sumy 61.057,81 zł,

3.obrazę przepisów prawa materialnego, a to treść art. 362 k.c. w zw. z treścią art. 46 § 1 k.k., wyrażającą się orzeczeniem od oskarżonych na rzecz pokrzywdzonego banku w równych częściach kwoty 300.815,94 zł bez uwzględnienia przyczynienia się pokrzywdzonego banku do powstania szkody w tak określonym, jej pełnym rozmiarze, tj. z naruszeniem zasad określania obowiązku odszkodowawczego regulujących sądowe rozpoznawanie deliktowych należności odszkodowawczych w wyniku ich niezastosowania.;

w n o s z ą c :

o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych od wszystkich przypisanych im przestępstw, ewentualnie o zmianę wyroku Sądu I instancji poprzez orzeczenie od oskarżonych na rzecz pokrzywdzonego Banku obowiązku naprawienia szkody w kwotach mniejszych niż orzeczone przez Sąd Okręgowy albo o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości (lub w części) i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Świdnicy celem ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej we Wrocławiu, na rozprawie odwoławczej wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonych i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

apelacja obrońcy oskarżonych została częściowo uwzględniona.

Odnosnie zarzutu opisanego w pkt 1 apelacji:

zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku nie zasługiwał na uwzględnienie.

Obrońca oskarżonych w uzasadnieniu wywiedzionej apelacji, w dość kategoryczny sposób określił wyrażone stanowisko Sądu Okręgowego jako „niekompletne i niespójne, pomija regulacje prawa prywatnego wymagające zastosowania w niniejszej sprawie oraz część zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wadliwie oceniając prawidłową wymowę całokształtu ujawnionych okoliczności sprawy. W szczególności pomija ocenę woli oskarżonych zwrócenia pobranych z bankomatów pokrzywdzonego banku kwot, wymowę zawarcia (niezwłocznie w dacie zgłoszenia przez pokrzywdzony bank stosownego roszczenia (przez oskarżonego P. z bankiem odpowiedniego porozumienia regulującego warunki spłaty zadłużenia oskarżonych, udostępnienia im przez pokrzywdzony bank analizowanych środków finansowych na zasadach właściwych udzielaniu kredytu bankowego oraz wymowę braku innych dowodów świadczących o woli oskarżonych przywłaszczenia analizowanych środków pieniężnych” (cytat z uzasadnienia apelacji, str. 3, k. 1672 akt).

Sąd Apelacyjny nie podzielił zaprezentowanych wyżej poglądów obrońcy oskarżonych oraz przedstawionych w apelacji argumentów, mających przekonywać o braku zamiaru zagarnięcia przypisanych w zaskarżonym wyroku kwot przez oskarżonych.

Wbrew stanowisku apelującego, istnieje szereg dowodów zgromadzonych w sprawie, które w sposób nie budzący wątpliwości i jednoznaczny stanowią o zaistnieniu zamiaru zagarnięcia pieniędzy przez oskarżonych, na szkodę (...) z/s w W.. Do takich argumentów należy zaliczyć:

Po pierwsze: oskarżony R. P. w dniu 6 lipca 2009 roku zawarł „umowę konta” oraz „umowę karty” z (...) (k.37), potwierdzając otwarcie indywidualnego rachunku bankowego na warunkach określonych w umowie konta oraz regulaminie konta (k.38). W tymże dniu potwierdził otrzymanie karty płatniczej (k.39) oraz wniósł o nadanie dostępu do usług bankowości internetowej P. 24(k.40).

Oskarżona M. P. w dniu 9 września 2009 roku zawarła „umowę konta” z (...) (k.32), potwierdzając otwarcie indywidualnego rachunku bankowego na warunkach określonych w umowie konta oraz regulaminie konta (k.33). W tym samym dniu oskarżona zawarła z w/w Bankiem „umowę karty” (k. 34), potwierdzając otrzymanie karty płatniczej (k.35), wnosząc o nadanie dostępu do usług bankowości internetowej P. 24 (k.36).

Ponadto oskarżony R. P. w dniu 5 listopada 2010 roku zawarł z w/w/ Bankiem umowę konta w imieniu nieistniejącej Szkoły (...) (k. 12), posługując się nieważną pieczęcią powyższej Szkoły (...) (k.13). W tym dniu potwierdził otwarcie (...) (k.14) oraz zawarł (...) (k.15).

Żadna z wyżej przedstawionych umów, zawartych przez oskarżonych nie zawierała klauzuli dotyczącej możliwości powstania salda debetowego. W umowach odwoływano się także do regulaminu konta i zawartych w nim postanowień. Zamieszczone w umowach i regulaminie określenie „karty debetowej” dotyczyło „karty płatniczej” wydawanej do rachunku bankowego. Kwota transakcji realizowanych tą kartą, nie mogła przekroczyć stanu środków dostępnych na koncie posiadacza karty. Według § 15 ust. 10 regulaminu konta „Transakcje dokonane kartą mogą być realizowane do wysokości salda dostępnego na rachunku w PLN właściwego dla karty ...” (k.724, k. 728).

Wypłacanie zatem przez oskarżonych przy pomocy kart płatniczych środków pieniężnych ponad dostępne saldo na rachunkach bankowych nie znajdowało podstaw w zawartych przez oskarżonych umowach z w/w Bankiem i w oczywisty sposób wypłaty przekraczały wysokość salda na rachunkach.

Po drugie: wypłaty z trzech kont bankowych, utworzonych przez oskarżonych następowała niemal w identycznych porach dnia (późnych godzinach wieczornych, zawsze po godz. 16-tej), dotyczyły wpłat w stałej wysokości 7.000 złotych, w kolejnych dniach przez okres:

- a) 4 dni, tj. od 19.04.2010 r. do 23.04.2010 r. (czyn II),
- b) 8 dni, tj. od 27.07.2010 r. do 5.08.2010 r. (czyn I),
- c) 30 dni, tj. od 8.11.2010 r. do 21.12.2010 r. (czyn III),

zaś oskarżeni posiadali wiedzę, że wypłacane kwoty pieniężne stanowiły przekroczenie dostępnego salda, skoro na ich rachunki bankowe nie były realizowane wpłaty z zewnątrz, zasilające stan kont. Oskarżeni nie uzyskiwali tak znacznych dochodów, a sposób, terminowość i wysokość wypłat wysokich sum pieniężnych, w sposób jednoznaczny świadczyły o tym, że wypłaty dokonywane były z pełną świadomością, iż nie stanowią środków pieniężnych zgromadzonych przez oskarżonych ani wpłaconych na ich konta.

Po trzecie: zawarcie w dniu 5 listopada 2010 roku przez oskarżonego R. P. umowy konta z P., działając w imieniu nieistniejącego podmiotu gospodarczego „ Szkoła (...) – mgr R. P.” (k. 12), posługując się nieaktualną pieczęcią w/w podmiotu, stanowiło w sposób jednoznaczny realizację zamiaru zagarnięcia znacznych sum pieniężnych, w sytuacji gdy wpłaty były dokonywane wyłącznie przez oskarżonego, a wypłaty przewyższały saldo rachunku, w czym oskarżeni

byli doskonale zorientowani dokonując kolejnych wypłat. Przez okres 30 dni, niemal codziennie oskarżeni dokonywali przelewów pieniężnych na konto, po czym w kolejnych dniach, w godzinach popołudniowych dokonywali wypłat. Łącznie wypłacono 209.650,00 zł, przeznaczając pieniądze na własne cele. Działalność w postaci nauki jazdy nie była wykonywana, gdyż nie podjęto jakichkolwiek działań zmierzających do jej reaktywacji. Oskarżony posiadał wpis w ewidencji działalności gospodarczej Szkoła (...) w okresie od 17.08.201 r. do 28.02.2009 r. (k.227). W czasie dokonywanych wypłat znacznych kwot pieniężnych, oskarżony powyższej działalności nie prowadził.

Po czwarte: realizacja wypłat znacznych sum pieniężnych przez oskarżonych nastąpiła wobec wykorzystania błędu technicznego dotyczącego komunikacji pomiędzy systemami informatycznymi w/w Banku, a w konsekwencji zaistnienia debetów na rachunkach bankowych. Oskarżeni wykazując brak zamiaru zagarnięcia mienia znacznej wartości, podnieśli w złożonych wyjaśnieniach, a następnie w apelacji, że ich działanie nastąpiło w błędnym przekonaniu, że wypłacone sumy pieniężne stanowią nieoprocentowany kredyt, pomimo braku umowy z P.. Tego typu linia obrony miałaby zostać wsparta wykazywanym zamiarem spłacenia zagarniętego mienia przez oskarżonych w wyniku zawartego porozumienia pomiędzy P. i oskarżonym R. P.. Tymczasem, zawarte w dniu 26 kwietnia 2011 roku porozumienie dotyczące opłaty zadłużenia (k. 993-995) dotyczy osoby oskarżonego R. P. – określonego jako „dłużnika” prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Szkoła (...), podając numer rachunku bankowego założonego w imieniu podmiotu gospodarczego, nie zaś rachunku osobistego. Wynika z tego, że oskarżony nadal utrzymywał P. w błędnym przekonaniu, że prowadzi działalność gospodarczą. Ponadto porozumienie dotyczy kwoty 276.967,23 zł. Spłata została określona w 17 ratach po 15.000 złotych, zaś 18 rata wynosi 21.967,23 zł – płatne od 3 czerwca 2011 roku do 15 listopada 2012 roku.

Oskarżony R. P. nie wpłacił żadnej kwoty, zgodnie z zawartym porozumieniem, co stało się podstawą do żądania zapłaty 60.000 zł (4 raty) przez P. w postępowaniu nakazowym (1.057,81 zł – stanowiły odsetki, łącznie: 61.057,81 zł). Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w dniu 18 stycznia 2012 roku wydał nakaz zapłaty dotyczącej kwoty 61.057,81 zł (k.1361), zaś oskarżony złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty (k.1635). Analizując powyższe fakty, nie sposób jest dostrzec deklaratywną dobrą wolę ze strony oskarżonego w zakresie spłaty należności, a tym bardziej nie sposób jest przyjąć braku zamiaru przywłaszczenia pobranych sum pieniężnych z konta nieistniejącego podmiotu gospodarczego. Dowodzi tego również aktualna sytuacja, z której wynika, że do chwili obecnej oskarżeni nie wyrównali w żadnym zakresie wyrządzoną szkodę, pomimo deklarowania, iż traktują wypłacone sumy pieniężne jako kredyt.

Odnosnie zarzutu opisanego w pkt 2 apelacji:

zarzut obrazy art. 415 §5 zd. 2 k.p.k. jest zasadny.

Sąd Okręgowy nie uwzględnił faktu zawisłości powództwa wytoczonego przez P. przeciwko oskarżonemu R. P., o 60.000 zł (nie wliczając odsetek od powyższej kwoty w wysokości 1.057,81 zł. W tej sytuacji orzeczony w pkt V części dyspozytywnej na podstawie art. 46 § 1 k.k. obowiązek naprawienia szkody należało pomniejszyć o kwotę 60.000 zł, skoro w tym zakresie roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania (brak danych o prawomocnym orzeczeniu). Wyeliminowaniu nie podlegała kwota 1.057,81 zł stanowiąca równowartość odsetek, nie będących przedmiotem zagarnięcia mienia, chociaż stanowiąca element powstałej szkody.

Nalożony wobec oskarżonych obowiązek naprawienia szkody w częściach równych ustalony został na kwotę 240.803,94 zł.

W tym miejscu należy uzasadnić dokonaną zmianę zaskarżonego wyroku przez Sąd Apelacyjny w zakresie przypisanej wartości zagarniętego mienia przez oskarżonych aby uzasadnić wysokość nalożonego w trybie art. 46 § 1 k.k. obowiązku naprawienia szkody.

Podstawą dokonanej korekty stała się niekwestionowana przez strony opinia biegłej K. N. z zakresu księgowości i finansów, opracowana na zlecenie Sądu I instancji.

1. odnośnie czynu opisanego w pkt I tiret 1 części dyspozytywnej wyroku:

Sąd Apelacyjny określił czas popełnienia przestępstwa od dnia 27 lipca 2010 roku do dnia 5 sierpnia 2010 roku (str. 6-7 opinii), stanowiący okres wypłat bez pokrycia łącznie 73.000 złotych. Biegła, uwzględniła saldo na dzień 12 sierpnia 2010 roku (10.114,59 zł) oraz wpłatę (7.060 zł), co stanowiło razem 55.825,41 zł. Według Sądu Apelacyjnego nie sposób jest obciążyć oskarżonego kwota 6 zł z tytułu opłaty za prowadzenie rachunku, stąd należało pomniejszyć o 6 zł, kwotę przypisaną oskarżonym w wysokości 55.831,41 zł.

2.

2. odnośnie czynu opisanego w pkt I tiret 2 części dyspozytywnej wyroku:

Sąd Apelacyjny określił czas popełnienia przestępstwa od dnia 19 kwietnia 2010 roku do dnia 23 kwietnia 2010 roku (str. 7-8 opinii), stanowiący okres wypłat bez pokrycia łącznie 35.300 zł (str. 10 opinii). Biegła uwzględniła saldo poprawione na kwotę 992,12 zł oraz wpłaty na kwotę 3.462 zł, co stanowiło razem 32.830,12 zł. Również i w tym przypadku nie może obciążać oskarżonego kwota 6 zł za prowadzenie rachunku, dlatego należało pomniejszyć o 6 zł kwotę przypisaną oskarżonym w wysokości 32.836,12 zł.

3.

3. odnośnie czynu opisanego w pkt II części dyspozytywnej wyroku:

Sąd Apelacyjny przyjął, że przypisane oskarżonemu przestępstwo popełnione zostało w okresie od dnia 8 listopada 2010 roku do dnia 21 grudnia 2010 roku (str. 3-5 opinii), stanowiące okres wypłat bez pokrycia w łącznej wysokości 209.650 zł wraz z debetem 5.999,12 zł. Biegła uwzględniła wpłaty w wysokości 3.500 zł (na korzyść oskarżonego, pomimo że nastąpiły poza przyjętym okresem wypłat), co stanowiło łącznie 212.148,41 zł (tak jak przyjął Sąd Okręgowy).

Łącznie zatem wysokość zagarniętego mienia wynosiła sumę poniższych kwot:

55.825,41 zł

32.830,12 zł

212.148,41 zł

co stanowiło łącznie 300.803,94 zł.

Powyższa kwotę pomniejszono o 60.000 zł (4 x 15.000 zł – równowartość 4 rat), a zatem nałożono obowiązek naprawienia szkody w wysokości 240.803,94 zł.

Odnośnie zarzutu opisanego w pkt 3 apelacji:

zarzut obrazy przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 362 k.c. okazał się bezzasadny.

Sąd Apelacyjny dostrzega, że popełnienie przez oskarżonych przypisanych im przestępstw nastąpiło w następstwie wykrycia i wykorzystania przez oskarżonych błędu technicznego dotyczącego komunikacji pomiędzy systemami bankowymi F. H. i C.. Działania oskarżonych zostały przedstawione w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, zaś wypłacone nienależne sumy pieniężne zostały określone w pisemnej, następnie potwierdzonej na rozprawie sądowej, opinii wydanej przez biegłą sądową z zakresu księgowości. Oskarżeni, będąc klientami P., powtarzając operacje – wpłata środków na rachunek i podwójna wypłata w godzinach nocnych kartą w bankomacie oraz zleceniem przelewu w usłudze bankowości internetowej – dzień po dniu, doprowadzili P. do szkody o znacznej wartości.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, pomimo wadliwości systemów bankowych, pokrzywdzony P., w żadnym zakresie nie przyczynił się do powstałej szkody.

Zgodnie z przyjętym orzecnictwem (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2009 r., II PK 154/08) zmniejszenie odszkodowania na podstawie art. 362 k.c. może mieć miejsce wyłącznie wtedy, gdy poszkodowanemu przypiszemy winę ... bezprawność zachowania się poszkodowanego wyraża się w naruszeniu zasad prawidłowego postępowania ... zastosowanie art. 362 k.c. w konkretnej sprawie uzależnione jest od określonych okoliczności faktycznych ustalonych według reguł dowodzenia, a w szczególności z uwzględnieniem zasady wyrażonej w art. 6 k.c., w myśl której ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Także w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 1975 r., I CR 443/75 stwierdzono, że ustalenia sądu karnego co do popełnienia przestępstw zagarnięcia mienia wiąże z mocy art. 11 k.c. sąd cywilny. W razie wyrządzenia szkody przez zagarnięcie lub umyślne uszkodzenie mienia należne od sprawcy, odszkodowanie nie może być na podstawie art. 362 k.c. zmniejszone z tego tytułu, że poszkodowany nie wykazał należytej staranności w zabezpieczeniu mienia. Także w wyroku z dnia 25 maja 1973 r., I PR 97/73, Sąd Najwyższy stwierdził, że zaniedbania lub uchybienia poszkodowanego, które były jedynie okolicznością ułatwiającą przestępczą działalność sprawcy szkody, nie uzasadniają na podstawie art. 362 k.c. zakresu jego lub jego spadkobierców odpowiedzialności za szkodę powstałą w wyniku tej przestępczej działalności.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, zaistniałe uchybienia w działalności systemów bankowych, w konsekwencji prowadzące się do opóźnionego obciążenia salda na rachunku posiadacza konta, nie stanowiło zawinienia P., dającego podstawę do miarkowania wysokości odszkodowania. „Niespójność” działania dwóch systemów bankowych została bezwzględnie wykorzystana przez oskarżonych, którzy prawdopodobnie spodziewali się, że nie zostanie to ujawnione w przyszłości, wydając na cele konsumpcyjne wysokie kwoty pieniężne, wcześniej zagarnięte.

Z tych względów, zaskarżony wyrok został zmieniony jedynie w zakresie wysokości zagarniętych kwot pieniężnych oraz nałożonego obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonych w częściach równych.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok podlegał utrzymaniu w mocy.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego znajduje uzasadnienie w art. 636 § 1 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych.